Lebedele sălbatice

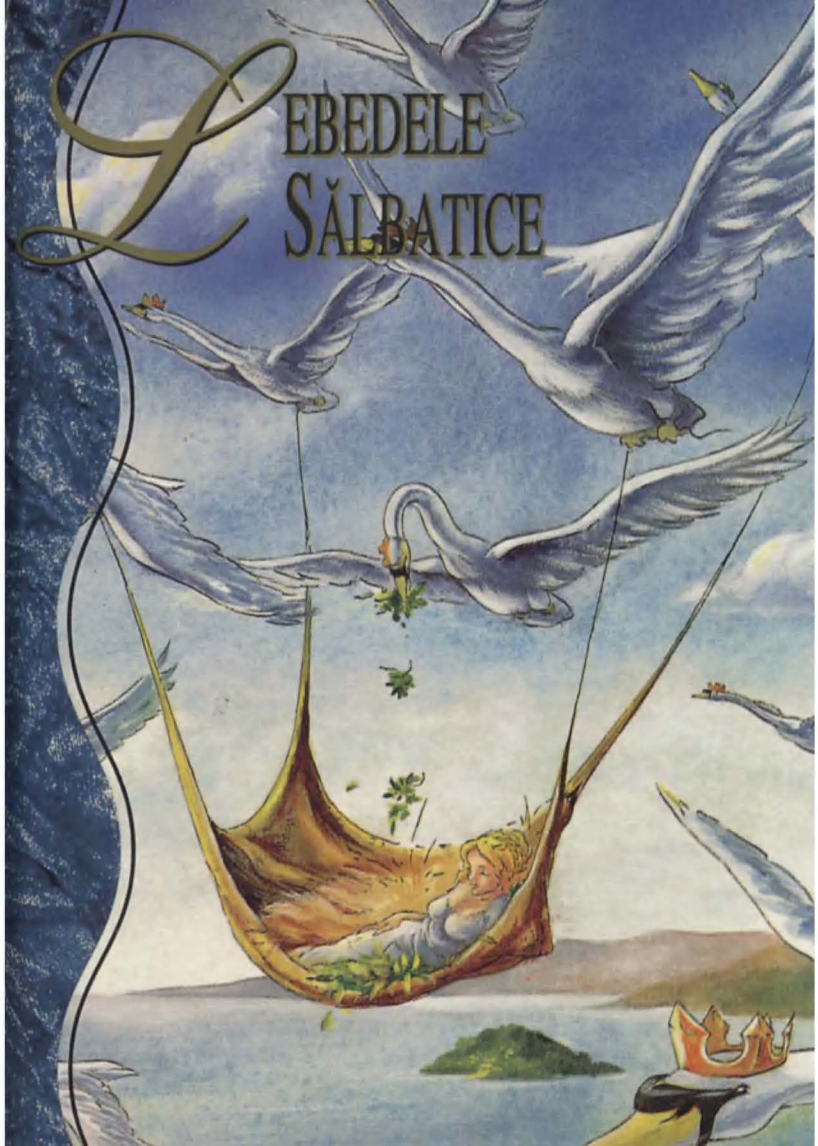

Grafica şi ilustraţiile: Zapp
Adaptare: Jane Brierley

© 1998 Tormont Publications Inc.
This edition published by DS-Max Inc.
250 Granton Drive
Richmond Hill, Canada, L4B 1H7

Imported by:
ROM-CAN S.R.L. MARKETING
Str. NICOLAE BALCESCU NR. 26, ET. 6
SECTOR 1
BUCURESTI, ROMANIA

Tipărit în China

Lebedele Sălbatice

OVALE

A fost odată de mult un rege, care avea unsprezece băieți și o fată numită Eliza. Copii se iubeau foarte mult și erau foarte apropiați între ei. Ei locuiau într-un castel frumos, dar se jucau și învățau la fel ca și copii din oricare altă familie mare și fericită. Din păcate, mama lor a murit curând după ce s-a născut și ultimul prințișor.

Cu timpul, regelui i-a mai trecut tristețea pricinuită de moartea soției sale. El a întâlnit o femeie frumoasă și pe loc s-a îndrăgostit de ea. A rugat-o să fie regina lui, neștiind că ea era de fapt o vrăjitoare.

"Voi avea o iubitoare tovarășă de viață și copii mei vor avea din nou o mamă," s-a gândit el. Dar de îndată ce a intrat în castel, noua regină i-a urât pe copii și s-a hotărât se scape de ei.

Regina a început să-i spună minciuni regelui ca să-l facă să fie împotriva copiilor săi. Într-o zi, foarte de dimineață, a strâns pe toți prinții lângă zidul castelului.

"Plecați!", a comandat ea. "Veți călători prin lume cu nimic altceva decît cu ajutorul aripilor voastre." Și când și-a scuturat pelerina i-a transformat pe toți în lebede sălbatice. Dar, pentru că toți erau prinți, fiecare purta, pe cap, o coroană de aur.

Păcătoasa de regină a spus regelui că i-a văzut pe prinți fugind de la castel. "Lasă-i pe acești nenorociți, nerecunoscători să plece," a zis ea. Pe urmă a trimis-o pe Eliza să trăiască la o familie de țărani, spunând regelui că fata lui are nevoie se fie împreună cu alți copii.

Când Eliza a împlinit cincisprezece ani, regele s-a decis s-o aducă înapoi acasă. Regina s-a prefăcut că o primește cu bunătate. "Vino dragă," a zis ea. "Trebuie să te pregătești să-l vezi pe tatăl tău."

În timp ce Eliza s-a dezbrăcat să facă baie, regina folosind vraja ei a chemat trei broaşte râioase. Ridicându-le pe rând, le-a sărutat pe fiecare spunându-le: "Tu, vreau să stai pe capul Elizei şi să o faci să fie proastă. Tu, te vei aşeza lângă inima ei, pentru a se înrăutăţii, iar tu vei sări pe fruntea ei să o faci urâtă." După aceea a aruncat broaştele râioase în baie şi apa s-a făcut un verde scârbos.

Dar inocenţa şi drăgălăşenia Elizei au distrus vraja. Broaştele s-au transformat în maci stacojii, iar apa a devenit limpede ca, cristalul.

Regina s-a înfuriat. A apucat-o pe fată, a frecat-o pe faţă cu suc de nuci şi i-a legat părul în noduri.

Când Eliza a apărut în faţa regelui, el a fost şocat şi furios. "Acest copil nu e fata mea!" a exclamat el.

"Tată! Sunt eu, Eliza!" a plâns săraca fată.

"Ha! O nenorocită murdară, care îţi vrea aurul tău!", spuse regina disprețuitor.

"Ia-o de aici!", a comandat regele.

Săraca Eliza s-a furişat în pădure, cu inima zdrobită. Ea simţea lipsa fraţilor ei mai mult ca nici-odată, şi dorea s-audă de ei. Cum stătea lângă pârâu, spălându-şi faţa şi descurcându-şi părul, în spatele ei a apărut, o femeie bătrână.

"Ai văzut cumva unsprezece prinţi umblând p-aici?" a întrebat Eliza cu inima plină de speranţă.

"Nu, draga mea, dar am văzut unsprezece lebede purtând pe cap coroane mici de aur," a răspuns bătrâna. "De multe ori ele vin pe malul apei la apusul soarelui." Arătând cu degetul direcţia care ducea prin pădure la un lac mare.

Eliza a fugit până la mal şi a aşteptat. La apusul soarelui, ea a auzit fâlfâitul aripilor şi bineînţeles din cer, au apărut unsprezece lebede sălbatice purtând coroane. La început, speriată, Eliza s-a ascuns în spatele unei stânci.

Una după alta, lebedele au coborât pe mal. În timp ce ele aterizau, scuturându-şi penele. Privind din ascunzătoarea ei, Eliza a descoperit cu uimire că aceştia erau fraţi ei!

"Anton, Sebastian, sunt eu, Eliza!" a plâns ea, strigând numelele lor în timp ce-i îmbrăţişa. Fraţii, strângându-se în jurul surorii lor, pierdute cu mult timp în urmă, nu puteau crede ce văd şi ce aud.

Ce întâlnire fericită a fost! Fraţii i-au povestit Elizei cum vrăjitoarea cea rea i-a fermecat, şi ea le-a explicat cum a fost izgonită de la castel.

"Noi suntem lebede ziua şi devenim oameni la apusul soarelui," a explicat Anton, fratele cel mare.

"O să găsesc o cale de a vă salva," i-a asigurat Eliza. "Dar între timp, vă rog nu mă părăsiţi."

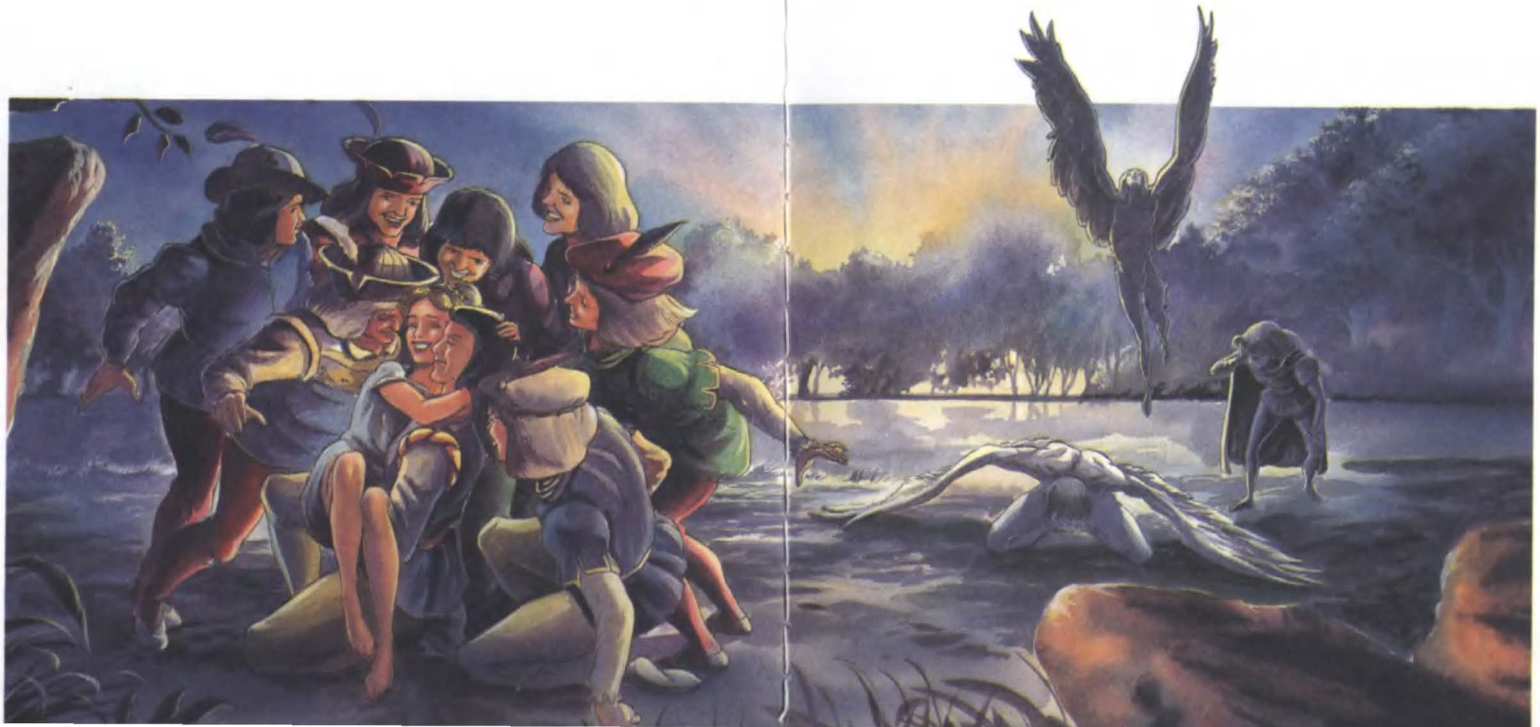

Fraţii au găsit o bucată mare de stofă pe care să stea Eliza. Pe urmă, cînd soarele a răsărit şi prinţii s-au retransformat în lebede, ei au ridicat-o uşor în aer şi au dispărut în zbor. Sebastian, cel mai tânăr, a aruncat în poala ei fructe de pădure, pentru a se hrăni. Pe la apusul soarelui, au ajuns la o peşteră secretă, dintr-o pădure îndepărtată.

În noaptea aceea, Eliza a visat o zână zburând pe o frunză deasupra ei.

"Tu poţi distruge vrăjile, dacă eşti pregătită să suferi," a şoptit zâna. "Trebuie să strângi urzici dintr-un cimitir, iar din firul lor neted să împleteşti unsprezece cămăşi. Când le-ai terminat pe toate aruncă-le peste fraţii tăi iar farmecele vor fi distruse. Dar fi atentă - pînă termini nu ai voie să vorbeşti ori să râzi."

"Nu-mi pasă," a strigat Eliza în visul ei. "Voi face orice să-mi salvez fraţii!"

Dimineaţa, când Eliza s-a trezit, fraţii ei erau plecaţi. Pe jos, lângă ea era un maldăr enorm de urzici înţepătoare. Ea a început munca imediat. Când prinţii s-au întors la peşteră,au găsit-o pe Eliza împletind o îmbrăcăminte ciudată. Mâinile ei erau zgâriate şi degetele ei aveau băşici.

"Ce faci?" a întrebat Sebastian. Dar Eliza nu putea vorbi.

Sebastian cu ochii plini de lacrimi s-a înclinat peste soră-sa să privească munca ei. Lacrimile curgînd pe degetele ei au vindecat imediat băşicile. Ea i-a zîmbit recunoscătoare, dar nu a putut vorbi sau râde.

Fraţii au privit-o pentru un timp. Totul era atât de misterios încât au început să înţeleagă că se lucra la ceva magic. Era probabil că Eliza încerca să-i salveze.

Devreme, în dimineaţa următoare, după ce fraţii şi-au luat zborul, Eliza a ieşit din peşteră. "O să îmi iau lucrul, mă voi aşeza în stejarul acela frunzos unde nu mă va vedea nimeni," gîndi ea.

Dar nu după mult timp, un grup de vânători au văzut-o. "Cine eşti tu, fată?" au întrebat ei cu asprime. Văzând că nu le răspunde, au tras-o jos din copac.

"Opriţi!" a strigat o voce,în timp ce un tânăr rege apăru călare.

"Cum te cheamă?" a întrebat cu blândeţe, tânărul rege. Eliza, doar a dat din cap şi a zâmbit. "Ea va veni cu mine," a zis regele, înlăturând pe vânători.

S-au întors la castelul lui. Tot timpul privind cum împletea, regele a încercat să-i vorbească Elizei, în mai multe limbi. Cu toate că nu spunea nimic, privirea ei blândă şi faţa ei frumoasă au captivat inima regelui.

Eliza, acum, trăia în bunăstare, dar mai tot timpul şi-l petrecea împletind tăcută. De multe ori regele stătea cu ea, simţindu-se foarte fericit în preajma ei. Până la urmă, i-a spus arhiepiscopului, "Eu iubesc fecioara asta dulce, am de gând să mă căsătoresc cu ea," a anunţat el.

Arhiepiscopul a fost îngrozit. "Tu nu o cunoşti deloc pe fata asta! Şi din cîte noi ştim,poate fi chiar o vrăjitoare. Ce să mai zici de împletitura ei ciudată?"

Dar regele, hotărât, i-a vorbit Elizei, care în tăcere l-a luat de mână iubitoare. La puţin timp după aceea, ei s-au căsătorit.

Eliza a continuat împletitul până la terminarea urzicilor. În aceea noapte s-a dus să culeagă altele din cimitir. Un grup de vrăjitoare erau adunate acolo, dar Elizei îi păsa doar de cămăşile fraţilor ei.

Între timp, arhiepiscopul s-a dus în căutarea regelui, avertizându-l, "Soţia ta se ţine de rele!"

Regele l-a însoţit şi spre groaza lui a găsit-o pe Eliza stând pe jos, în timp ce trei vrăjitoare bolboroseau hidos deasupra unui mormânt din apropiere.

"Nu-mi vine să cred! a plâns regele cu inima zdrobită. "Fă ce trebuie făcut."

Eliza a fost acuzată de vrăjitorie.

"Nevastă, te implor, spune că eşti nevinovată," a rugat-o regele. Dar, Eliza putea doar să-l privească cu tristeţe.

A doua zi, ea a fost dusă în piaţă unde urma să fie arsă. Ea continua împletitul lângă ea fiind o grămadă de zece cămăşi. În timp ce căruţa trecea prin mulţime, poporul supărat striga: "Arde-o pe vrăjitoare!"

Deodată, cerul a fost umbrit de unsprezece lebede sălbatice, care s-au repezit lângă ea. Repede, ea a aruncat cămăşile peste ei. Mulţimea a rămas surprinsă văzând cum enormele lebede se transformau în prinţi.

Sebastian, primindu-şi cea de a unsprezecea cămaşă având o mânecă lipsă, rămăsese încă, cu o aripă.

"Salvează-mă!" a strigat în sfârşit Eliza. "Sânt nevinovată!"

Eliza, înconjurată de frații ei, se îndreptă spre rege. În timp ce-i povesti despre farmecele făcute de mama sa vitregă și felul în care și-a regăsit frații și de ce a trebuit să împletească cămășile din urzici, lacrimi de bucurie îi curgeau din ochi.

Și regele a plâns de bucurie, îmbrățisându-și soția, spunându-i, "Draga mea, doar cineva cu bunătatea inimii tale ar face un asemenea sacrificiu."

Mulțimea a aclamat: "Doamne, binecuvântează regina!" Pe urmă Eliza a văzut aripa lui Sebastian. "Oh, brațul tău!" a plâns ea cu durere.

"Nu fii tristă," a zis el îmbrățișând-o. "Voi purta cu mândrie aripa mea de lebădă, ca pe un simbol al dragostei surorii mele."

COMORILE LUI

HANS CHRISTIAN ANDERSEN

RĂȚUȘCA CEA URÂTĂ

MICA SIRENĂ

HAINELE CELE NOI ALE ÎMPĂRATULUI

LEBEDELE SĂLBATICE

SOLDĂȚELUL DE COSITOR

OVALE

ISBN 1-55222-380-9
Tipărit în China